

Herra Toimittaja Eero Erikko Rouvineen.

Falla kan den tappre blott,
ej rygga för en faras hot, ej svika,
bojas och förtryckas.

Johdonmukaisella säälimättömyydellä on väkivalta työtänsä tehnyt, etsinyt joukosta toimihikkaimmat ja vaikuttavimmat, käyttänyt kaikki keinonsa saadaksensa heidän äänensä vaikenemaan ja heidän tekojensa hedelemät näkymättömiksi haihtumaan. Teidän vuoronne on nyt tullut.

Me iloitsimme vielä joku aika sitten mielessämme, kun näimme pimeään talven jälkeen kevään tavallista kiirehtivämmäin askelin kulkuansa jouduttavan, ja voimakkaammäin syttyi taas toivo rinnassamme palamaan, toivo siitä, että kaikki vielä voi muuttua, maalemme iloksi ja onneksi kääntyä. Ja niin tapahtui se, mikä tapahtuneeksi tiedämme. Nyt taas saamme kokoontua jäähyväisiä lausumaan ja näihin jäähyväisiin sisältyy

tarallista enemmän.

Sillä mikä onkaan ankarampi kohtalo kuin se, että maastansa karkoitetaan mies, joka on uhraanut voimansa ja kykynsä kansansa hyväksi, ja että hän vielä karkoitetaan juuri tästä syystä. Jos mainittu isku on kylliksi kova jo sille, joka ehdoin tahdoin on vahingoittanut kansalaisiansa, niin nousevat kaikki parhaimmat tunteemme hapinaan ajatuksesta, että se kohtaa viatonta eikä ainoastaan viatonta, vaan sellaista, joka ansaitisi kauniin tunnustuksen vairoistansa. Mutta, ah, vuosituhannet on ihmisuku turhaan odottanut sitä aikaa, jolloin oikeus saisi ansaitun palkkansa, ja me, jotka olemme nähneet ulkomaaisesti loistavan ja rikkaan mosisadan taaksemme jäävän, olemme pakotetut pettyneimmin toivein kuin monet entiset sukupolvet ajattelemaan tuota unelmaa.

Ja kuitenkin! Toivo ja luottamus meitä mytkin elähyttää. Mitenkäpä toisin voisikkaan olla! Jos me emme muuta pysty tekemään Teidän hyväksenne, niin me ainakin saatamme vakuuttaa, että niin kauan kuin elämä suomisamme virtailee, me koitamme säilyttää uskon tulevaisuuteen ja sen kohottamina tuntea, tahtoa, toimia. Kiitos siitä esimerkiksi, jonka meille annoitte! Sellainen jos mikään vahvistaa meitä, antaa meille rohkeutta elämään ja myös kaatumaan, jos niin vaaditaan. Kenties mekin näin ollen osaltamme oimme vaikuttaa siihen suuntaan, että parempi päivä vielä on koittava, jolloin Teidätkin jälken tämme saamme. Ehkä se päivä piankin saapuu. Me us-

kallamme sitä toivoa. Ja sentähden me tosin murehti-
vin mielin ja hyynelsilmin Teille jäähyväiset lausum-
me, mutta lisäämme luottamuksella: terveluloa taas
takaisin!

Helsingissä 9 päivänä toukokuuta 1903.

Perustelaitteita ylioppilaita.